

In 1776 huwt één zijner eigen dochters Louise Sophie, vóórdien „französische Demoiselle” bij de heer majoor Von Berner in Peglow, eveneens een dominee: Alexander Jacob Engelke, zelf een predikantenzoon uit Ucktenhagen.

Zijn echtgenote heeft Jean Charles niet lang mogen behouden. Van 1718 tot 1724 werden hem bij haar twee zoons en twee dochters geboren, waarvan slechts één, op wie wij spoedig zullen terugkomen, sporen heeft nagelaten. In 1734 en 1735 heeft hij een zoon en dochter, beiden jong gestorven, bij Louise Caritha, blijkbaar ook nog een Française. In 1741 en 1745 worden hem dan nog zoons geboren bij een derde vrouw Dorothea Magdelaine Loeper, een teken van verduitsing der familie, evenals het ongeveer gelijktijdige huwelijk van zijn zuster. Uit dit laatste huwelijk van Jean Charles was ten slotte ook de reeds genoemde dochter, die ook al een Duitse dominee trouwde.

Onze pruikenmaker leeft in deze grensmark met haar vele Slavische plaatsnamen dus tussen officieren en predikanten. Zelf wordt hij ons in zijn overlijdensacte beschreven als een man van een zeer christelijke levenswandel, die in zijn gezonde dagen vlijtig en regelmatig de godsdienstoefeningen bezocht. Hij heeft deze karaktertrekken wel nodig gehad, toen de zevenjarige oorlog deze streken bedreigde, toen Zweeds- en Pruisisch-Pommeren voortdurend het toneel waren van de Zweeds-Pruisische guerilla, toen de nog ernstiger gevoerde Russisch-Pruisische strijd zich evenzeer meermalen in Pommeren en Brandenburg afspeelde – de Russen in 1760 zelfs kortelijk in Berlijn bracht. Na de inneming van Kolberg door de Russen op 16 december 1761 moet de positie van de bevolking van de kleine vesting Stargard, met haar ongeveer 6.000 inwoners, wel heel onbehaaglijk zijn geworden. Met des te meer vreugde moeten zij op 16 maart 1762 getuigen zijn geweest van het sluiten in hun stad van de wapenstilstand tussen Rusland en Pruisen, als gevolg van het optreden van de nieuwe Czaar, Peter III. Het kan niet verbazen, dat de geweldige indruk, welke de persoon van de grote Frederik door zijn heldenstrijd op de bevolking van zijn staten maakte, zich na de vrede met name ook ik Stargard deed gevoelen. Het is begrijpelijk, dat als de koning jaarlijks naar Stargard kwam om een grote troepenrevue te houden, waaraan naast de daar gelegen regimenten ook die te Stettin en andere plaatsen deelnamen, de gehele bevolking uitliep om de